

Sygn. akt VI ACa 1405/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Krzysztof Tucharz

Sędzia SA – Małgorzata Kuracka (spr.)

Sędzia SO del. – Marcin Kołakowski

Protokolant: – sekretarz sądowy Paulina Czajka

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Agencji (...) w W.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 czerwca 2016 r.

sygn. akt XXV C 542/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **w punkcie 2 zasądza dodatkowo od Banku (...) S.A. w W. na rzecz Agencji (...) w W. kwotę 95.987,67 zł (dziewięćdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 października 2015 roku do dnia zapłaty;**

b) **punktowi 3 nadaje treść: „zasądza od Banku (...) S.A. w W. na rzecz Agencji (...) w W. kwotę 9.303 zł (dziewięć tysięcy trzysta trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;**

II. w pozostałej części apelację oddala;

III. zasądza od Banku (...) S.A. w W. na rzecz Agencji (...) w W. kwotę 3.742 zł (trzy tysiące siedemset czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

VI A Ca 1405/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2016 r. , wydanym w sprawie z powództwa Agencji (...) w W. przeciwko Bankowi (...) S.A. w W. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 56.250,63 zł z odsetkami

ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 października 2015 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i stosownie do tego orzekł o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie Sądu zapadło na podstawie następujących ustaleń i rozważań.

Z. R. (1) w dniu 8 marca 1991r. zawarł umowę kredytową nr (...) z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.. Bank (...) udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 700 000 000 zł. Kredyt został zabezpieczony hipoteką na nieruchomości . W dniu 1 lutego 1993r. Z. R. (1) zawarł kolejną umowę o spłatę zrestrukturyzowanego długu.

Pomiędzy poprzednikiem prawnym pozwanego - Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. a Skarbem Państwa reprezentowanym przez Ministra (...), będącym dysponentem Funduszu (...) w dniu 10 lipca 1992 r. została zawarta umowa nr (...) w zakresie współdziałania w gospodarowaniu środkami Funduszu. Przedmiotem umowy było współdziałanie Funduszu i Banku w zakresie zasad funkcjonowania i rozdysponowania środków Funduszu na cele restrukturyzacji i oddłużenia rolnictwa w oparciu o rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie zasad funkcjonowania oraz źródeł zasilania Funduszu (...).

Pomiędzy poprzednikiem prawnym powódki, powódką a Bankiem (...) S.A. i jego następcą prawnym pozwanym Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. zawarte zostały następujące umowy o współdziałaniu w zakresie realizacji wierzytelności i zobowiązań finansowych wynikających z umowy zawartej w dniu 10 lipca 1992 r.: umowa z dnia 25 maja 1995 r. wraz z aneksem nr (...), umowa z dnia 21 września 1998 r., umowa z dnia 7 stycznia 1999 r., aneks z dnia 31 grudnia 2013 r.

Na mocy powyższej umowy z dnia 10 lipca 1992 r. Bank (...) S.A. zawarł umowy o współdziałaniu w gospodarowaniu środkami Funduszu z bankami kredytującymi, w tym z Bankiem (...) S.A. w W., który z kolei zawarł w dniu 1 lutego 1993 r. ze Z. R. (1) umowę o spłatę zrestrukturyzowanego długu.

Pomiędzy Bankiem (...) S.A. w W., który działał w imieniu i na rzecz Funduszu (...) (poprzednika prawnego powodowej Agencji) a Bankiem (...) S.A. (poprzednikiem prawnym pozwanego) doszło w dniu 31 października 1992 r. do zawarcia umowy o cesję wierzytelności. W ust. 1 pkt 1. tej umowy zbywca oświadczył, że posiada niesporną wierzytelność przysługującą od dłużnika Z. R. (1) z tytułu zawartej umowy kredytowej Nr (...) z dnia 8 marca 1991 r. o łącznej wartości nominalnej wynikającej z ksiąg bankowych 763.291200,00 złotych. Zgodnie z treścią ust. 1 pkt 3 umowy zbywca przeniósł na nabywcę w całości powyższą wierzytelność. W ust. 1 pkt 4 umowy strony określiły, że wraz z przenoszoną wierzytelnością przechodzą wszelkie prawa z nią związane.

Fundusz (...) funkcjonował w latach 1992-1993. Nie był podmiotem praw i obowiązków, lecz służył Ministrowi (...) do dysponowania nim na cele określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie zasad funkcjonowania oraz źródeł zasilania Funduszu (...). Celem Funduszu było zniwelowanie negatywnych skutków wzrostu zobowiązań finansowych sektora rolno-przetwórczego wobec banków, powstałych z powodu gwałtownego wzrostu oprocentowania kredytów bankowych. Cel ten realizowano przez wykup wierzytelności banków oraz udzielanie ze środków budżetowych kredytów preferencyjnych.

Powodowa Agencja powstała na mocy ustawy z dnia 19 grudnia 1993 r. o utworzeniu Agencji (...). (...) przejęła środki finansowe i mienie oraz zobowiązania i wierzytelności finansowe Funduszu (...). Obecnie, na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji (...) powódka w dalszym ciągu prowadzi sprawy przejęte od Funduszu (...) w zakresie zobowiązań i wierzytelności finansowych tego Funduszu.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 28 grudnia 1994 r. Bank (...) S.A. wezwał Z. R. (1) do zapłaty kwoty 729.017.00 zł do dnia 15 stycznia 1995 r.

W związku z brakiem spłaty Bank (...) S.A. w dniu 30 listopada 1995 r. wystąpił w imieniu powódki z pozwem przeciwko małżonkom Z. i K. R. o zapłatę .

Wyrokiem z dnia 15 maja 1997 r., zaocznym w stosunku do Z. R. (1), w sprawie o sygn. akt IV C 476/96 Sąd Wojewódzki w Warszawie zasądził od Z. R. (1) na rzecz powódki kwotę 729.017,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 64.116,46 zł od dnia 15 stycznia 1995 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 8.785,24 zł od dnia 11 grudnia 1995 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 2000 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W stosunku do K. R. powództwo oddalono.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 25 lutego 1998 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 779/97 zmienił wyrok Sądu Wojewódzkiego w ten sposób, że zasądzoną należność zasądził także od K. R., przy czym z ograniczeniem jej odpowiedzialności do nieruchomości, dla której prowadzona jest KW nr (...) przez Sąd Rejonowy w Otwocku .

Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego przez Bank (...) S.A. działający w imieniu i na rzecz (...) wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne, w toku którego należność Agencji została wyegzekwowana w wysokości 52.304,97 zł. Postępowanie egzekucyjne KM 98/98 dnia 4 lutego 2002 r. przez Komornika Sądowego w O. zostało umorzone w pozostałym zakresie z powodu bezskuteczności.

Pozostała część niewyegzekwowanej wierzytelności głównej z tytułu umowy kredytu wynosi kwotę 40.468,08 zł .

Powódka zwróciła się do pozwanego pismem z dnia 18 grudnia 2009 r. o informacje w sprawie zadłużenia małżonków Z. i K. R.. Pismo to zostało przekazane przez pozwanego do banku (...) S.A. (następca prawny Banku (...) S.A.), jednakże powódce nie udzielono na nie odpowiedzi. W związku z powyższym powódka kilkakrotnie zwracała się o kolejne wyjaśnienia pismami z dnia 24 czerwca 2010 r. i 9 września 2010 r., które również pozostały bez odpowiedzi . Kolejne pisma o informacje powódka kierowała drogą mailową.

Pismem z dnia 11 lutego 2012 r. pozwany przekazał powódce dokumentację dotyczącą sprawy zadłużenia małżonków R..

Pismami z dnia 9 lutego 2012 r. i 11 lutego 2013 r. pozwany Bank poinformował powódkę o stanie tego zadłużenia.

W związku z tym, że w przekazanej dokumentacji sprawy nie znajdował się oryginał tytułu wykonawczego przeciwko małżonkom K. i Z. R. (1), powódka w celu odzyskania pozostałej części wierzytelności dnia 10 stycznia 2014 r. wystąpiła do Sądu Okręgowego w Warszawie z wnioskiem o ponowne wydanie tytułu wykonawczego zamiast utraconego . Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt XXV Co 9/14 wydał powódce tytuł wykonawczy w miejsce utraconego, zaznaczając, że w toku postępowania egzekucyjnego została już wyegzekwowana kwota 52.304,57 zł . Postanowieniem z dnia 26 marca 2015 r. tytułowi wykonawczemu została nadana klauzula wykonalności. Następnie na podstawie tego tytułu powódka wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko małżonkom R..

Małżonkowie K. i Z. R. (1) wystąpili z powództwem o pozbawienie tego tytułu wykonawczego wykonalności powołując się na przedawnienie roszczenia . O postępowaniu został powiadomiony pozwany, który jednak nie zdecydował się przystąpić do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie Agencji. Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie pozbawił wskazany tytuł wykonawczy wykonalności i zasądził od powodowej Agencji na rzecz małżonków R. kwotę 4.458,00 zł .

Powódka pismem z dnia 17 września 2015 r. wezwała pozwanego do naprawienia szkody powstałej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy poprzez zapłatę kwoty 270.530,71 zł, na którą składała się należność główna w wysokości 40.468,08 zł, odsetki w wysokości 225.604,63 zł oraz koszty sądowe zasądzone od Agencji na rzecz K. i Z. R. (1) w wysokości 4.458,00 zł w terminie 14 dni . Pozwany odebrał to wezwanie w dniu 21 września 2015 r.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd I instancji doszedł do wniosku, iż powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie. Sąd wskazał, iż powódka wystąpiła w niniejszej sprawie z roszczeniem odszkodowawczym wywodzonym z kontraktu, podnosząc, iż na skutek nienależytego wykonania umowy przez pozwaną i przez jego

poprzednika prawnego doznała szkody majątkowej. Jako szkodę powódka wskazała utracone wierzytelności, które zdaniem powódki uzyskałaby, gdyby pozwana lub jej poprzednik prawny w należyty sposób wykonali umowę (niewyegzekwowana i przedawniona należność główna przysługująca Agencji wobec K. R. i Z. R. (1) w wysokości 40.468,08 zł oraz zsumowane odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie tej należności głównej liczone od tej kwoty w wysokości 225.604,63 zł za okres od dnia 15 stycznia 1995 r. do dnia 14 września 2015 r.) oraz stratę (koszty sądowe zasądzone w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności od Agencji na rzecz K. i Z. małżonków R. w wysokości 4.458 zł, które powódka była zobowiązana ponieść w związku z przegrany procesem sądowym).

W ocenie Sądu strona powodowa poniosła szkodę majątkową na skutek zaniechania realizacji kontraktu przez stronę pozwaną, przy czym w mniejszym zakresie ilościowym niż wynika to z żądania pozwu.

Powódka co do zasady trafnie oparła swoje roszczenie na podstawie przepisu art. 471 k.c., zgodnie z którym przesłankami odpowiedzialności kontraktowej są niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania, poniesienie szkody, związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą. Wobec kontraktowej podstawy odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie dla oceny zasadności roszczenia strony powodowej zasadnicze znaczenie ma analiza treści kontraktu wiążącego strony, którego przepisy stały się podstawą sformułowania przez powódkę przedmiotowego roszczenia. W tym zakresie Sąd zaznaczył, iż umowa zawarta pomiędzy poprzednikami prawnymi stron procesu z dnia 10 lipca 1992 r. została zastąpiona umowami zawartymi już przez powódkę a poprzednikiem prawnym pozwanego, a mianowicie umową z dnia 25 maja 1995 r. wraz z aneksem nr (...), umową z dnia 21 września 1998 r. oraz umową z dnia 7 stycznia 1999 r. wraz z aneksem z dnia 31 grudnia 2013 roku.

W § 4 umowy z dnia 25 maja 1995 r. strony zawarły zobowiązanie, iż Bank podejmuje wszelkie możliwe działania zmierzające do odzyskania wierzytelności Agencji wynikających z umów o spłatę zrestrukturyzowanego długu oraz umów o kredyt. Zgodnie z § 6 umowy z dnia 21 września 1998 r. Bank zobowiązany był do podejmowania wszystkich możliwych działań zmierzających do odzyskania wierzytelności Agencji, przy czym przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego oraz do organów egzekucyjnych Bank powinien poinformować dłużnika o wynikających z niniejszej umowy możliwościach złagodzenia warunków spłaty wierzytelności Agencji. Natomiast Stosownie do § 5 ust. 2 umowy z dnia 7 stycznia 1999 r. Bank zobowiązał się do prowadzenia przejętej obsługi zobowiązań i wierzytelności na zasadach, o których mowa w wyżej wymienionej umowie z dnia 21 września 1998 roku. Dodatkowo w § 24 ust. 2 umowy z dnia 21 września 1998 r. strony ustaliły, iż Agencji przysługuje prawo do wystąpienia wobec Banku z roszczeniem celem pokrycia strat powstałych w wyniku nieprzestrzegania przez Bank warunków tej umowy. Również w aneksie z dnia 21 grudnia 2013 r. w § 4 ust. 2 strony zastrzegły, że rozwiązanie umowy nie narusza prawa Agencji do wystąpienia wobec banku z roszczeniem o pokrycie strat powstałych w wyniku nieprzestrzegania przez Bank warunków umowy.

Mając na uwadze powyższą treść kontraktu łączącego strony oraz bezsporny fakt, iż po dniu 4 lutego 2002 r. poprzednik prawny pozwanego ani też pozwany nie podjęli żadnych czynności celem wyegzekwowania w imieniu i na rzecz powódki pozostałej części wierzytelności przysługującej powódce wobec kredytobiorców K. R. i Z. R. (1) (k. 1 – 89 akt KM 98/98 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Otwocku), Sąd uznał, iż strona pozwana ponosi odpowiedzialność za wyrządzenie szkody majątkowej stronie powodowej na skutek zaniechania realizacji postanowień umownych zobowiązujących stronę pozwaną do podejmowania czynności zmierzających do wyegzekwowania wierzytelności na rzecz powódki. Strona pozwana swoim zachowaniem naruszyła przepis § 5 ust. 2 umowy z dnia 7 stycznia 1999 r. w związku z przepisem § 6 umowy z dnia 21 września 1998 roku. Tym samym niewykonywanie kontraktu w okresie od dnia 4 lutego 2002 r. uzasadnia przyjęcie odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej wobec powódki na podstawie art. 471 kc. Co do zasady zostały zrealizowane wszystkie przesłanki tej odpowiedzialności, a mianowicie powódka wykazała niewykonanie zobowiązania, poniesienie szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem zobowiązania a szkodą. Sąd podkreślił, że to zaniechanie działania na rzecz powódki, do którego była zobowiązana strona pozwana na podstawie w/w umowy spowodował stan rzeczy, w którym powódka utraciła możliwość odzyskania przysługującej jej od kredytobiorcy wierzytelności w części w jakiej ta wierzytelność nie została wyegzekwowana do dnia 4 lutego 2002 roku. Bierność strony pozwanej

doprowadziła do sytuacji, w której z uwagi na upływ czasu kredytobiorca w skuteczny sposób uchylił się od obowiązku spełnienia świadczenia na rzecz powódki podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Jednocześnie należało uznać, iż niewykonanie umowy przez pozwaną było następstwem okoliczności, za które pozwana ponosi odpowiedzialność. Zgodnie z treścią art. 471 k.c. ustawodawca wprowadził domniemanie, iż niewykonanie umowy jest następstwem okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi dłużnik. Domniemanie to nie tylko nie zostało obalone w niniejszej sprawie przez pozwanego, ale pozwany nawet nie podjął próby jego obalenia.

Natomiast pozwany zarzucił powódce brak współdziałania, które regulował § 1 ust. 1 umowy z dnia 21 września 1998 r., zgodnie z którym przedmiotem umowy jest współdziałanie Agencji i Banku w zakresie realizacji wierzytelności i zobowiązań finansowych wynikających z umowy zawartej w dniu 10.07.1992 r. pomiędzy Ministrem (...) a Bankiem. Zdaniem Sądu zarzut ten należy uznać za ogólnikowy i nieuzasadniony, pozwany nie przedstawił ani jednej konkretnej okoliczności, która wskazywałaby, iż powódka dopuściłaby się ewentualnie takiego rodzaju zaniechania w ramach w/w obowiązku współpracy, które skutkowałoby niemożnością wykonywania umownych obowiązków strony pozwanej w przedmiocie egzekucji wierzytelności. Okoliczności zwalniającej pozwanego z odpowiedzialności nie może stanowić fakt skierowania przez pozwanego do powódki pism z dnia 9 lutego 2012 r. i 11 lutego 2013 r. informujących o stanie sprawy małż. K. i Z. R. (1). Tylko dodatkowo Sąd podniósł, iż roszczenie powódki wobec kredytobiorcy przedawniło się ostatecznie z dniem 4 lutego 2012 r., a zatem jakiegokolwiek czynności podejmowane po tej dacie przez stronę pozwaną nie miały żadnego znaczenia dla oceny odpowiedzialności pozwanego wobec powódki.

Pozwana podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie roszczenia o odsetki wyliczone od kwot dopłat (należności głównej) za okres poprzedzający ostatnie trzy lata, podnosząc iż roszczenie to ma charakter roszczenia o świadczenie okresowe.

Sąd nie podzielił tego zarzutu, albowiem powódka domagała się w niniejszym procesie kwoty 225.604,63 zł wyliczonej wprawdzie jako zsumowane odsetki z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia głównego, ale odsetki te potraktowała jako element szkody majątkowej. Tak sformułowane żądanie pozwu oznacza, iż powódka w tym zakresie uczyniła w istocie z zsumowanych odsetek kapitał. Tym samym nie jest to roszczenie o świadczenie okresowe, a roszczenie o zapłatę jednorazowego odszkodowania z kontraktu, które jedynie zostało wyliczone według zasad obowiązujących w zakresie odsetek. Obowiązek naprawienia szkody obejmuje jej całość, w tym także uszczerbek wywołany nieotrzymaniem należnych świadczeń we właściwym czasie, w wypadku świadczeń pieniężnych obejmuje także odsetki należne za opóźnienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CSK 515/07, Lex nr 395257). W tym miejscu Sąd także zaznaczył, iż powódka nie jest przedsiębiorcą. W rezultacie stosownie do art. 118 kc. roszczenie to podlega 10 letniemu, a nie 3 letniemu terminowi przedawnienia.

W konsekwencji braku wykonanego zobowiązania przez pozwanego po stronie powódki powstała szkoda rozumiana jako uszczerbek majątkowy. W ocenie Sądu wysokość tej szkody jest jednak inna niż wysokość przedstawiona przez stronę pozwaną. Sąd zaznaczył, iż jako szkodę powódka wskazała utracone wierzytelności, które zdaniem powódki uzyskowałyby, gdyby pozwana lub jej poprzednik prawny w należyty sposób wykonali umowę (niewyegzekwowana i przedawniona należność główna przysługująca Agencji wobec K. R. i Z. R. (1) w wysokości 40.468,08 zł oraz zsumowane odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie tej należności głównej liczone od tej kwoty w wysokości 225.604,63 zł za okres od dnia 15 stycznia 1995 r. do dnia 14 września 2015 r.). Nie ulega zatem wątpliwości, iż powódka domaga się od pozwanej tego co mogłaby uzyskać od samego dłużnika – kredytobiorcy, gdyby pozwana w należyty sposób wykonała umowny obowiązek egzekwowania należności na rzecz powódki od tego dłużnika.

Zdaniem Sądu gdyby pozwana w prawidłowy sposób wykonywała wyżej wymienione obowiązki umowne to mogłaby odzyskać na rzecz powódki jedynie należność główną przysługującą Agencji wobec K. R. i Z. R. (1) w wysokości 40.468,08 zł oraz zsumowane odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie tej należności głównej liczone jedynie za okres 3 lat, a nie za ponad 20 letni okres objęty żądaniem pozwu, czyli od dnia 15 stycznia 1995 r. do dnia 14 września 2015 roku.

Powyższe stanowisko Sądu wynika z faktu, iż za okoliczność graniczącą z pewnością należy uznać to, iż nawet gdyby pozwana prawidłowo prowadziła czynności egzekucyjne na rzecz powódki to kredytobiorcy - K. R. i Z. R. (1) podnieśliby zarzut przedawnienia roszczenia w tym zakresie, co oznacza, iż nawet przy zachowaniu najwyższej staranności pozwana mogłaby wyegzekwować na rzecz powódki jedynie należność główną przysługującą Agencji wobec K. R. i Z. R. (1) w wysokości 40.468,08 zł oraz zsumowane odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie tej należności głównej liczone jedynie za okres 3 lat. Zgodnie bowiem z przepisem art. 125 kc roszczenia co do wierzytelności stwierdzonych wyrokiem przedawniają się co do zasady z upływem 10 lat, ale w przypadku roszczeń o wierzytelności, których przedmiotem są świadczenia okresowe ten termin przedawnienia wynosi już tylko 3 lata. Sąd dokonując oceny wysokości szkody zobowiązany jest do uwzględnienia szkody hipotetycznej, ale zarazem takiej która niewątpliwie wystąpiłaby gdyby nie zachowanie dłużnika. Hipotetyczny element szkody jakim są utracone korzyści podlega ustaleniu w realiach konkretnej sprawy przez przeprowadzenie fikcyjnego rozumowania opartego na analizie dostępnych faktów, mającego odtworzyć sytuację jak najprawdopodobniej wystąpiłaby, gdyby nie doszło do zdarzenia wyrządzającego szkodę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.11.2002 r., I CKN 1215/00, OSP 2004/1/3). Mając na uwadze ogólne zasady doświadczenia zawodowego życiowego, ale przede wszystkim, iż kredytobiorcy - K. R. i Z. R. (1) podnieśli w rzeczywistości taki zarzut przedawnienia roszczenia w sprawie wytoczonej przez nich powódce w przedmiocie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności (sygn. akt II C 854/15 SR dla Warszawy Mokotowa) należało uznać, iż dłużnicy ci zachowują się racjonalnie i w trosce o własny interes zgłoszą zarzut przedawnienia zawsze wówczas gdy zaistnieją okoliczności faktyczne uzasadniające jego zgłoszenie.

W rezultacie Sąd uznał, iż powódka nie jest uprawniona do domagania się od pozwanego naprawienia szkody w większym zakresie niż to co powódka realnie utraciła na skutek bezprawnego zaniechania strony pozwanej.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego kwotę przedstawiającą sumę dwóch wartości: należności głównej przysługującej Agencji wobec K. R. i Z. R. (1) w wysokości 40.468,08 zł oraz zsumowane odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie tej należności głównej liczone jedynie za okres 3 lat (trzech ostatnich lat przed upływem ostatecznego terminu przedawnienia roszczenia tj. za okres od dnia 4 lutego 2009 r. do 4 lutego 2012 r.) w wysokości 15.782,55 złotych. Sąd uwzględnił w/w okres trzech ostatnich lat przed upływem ostatecznego terminu przedawnienia, ponieważ jak już zostało to uprzednio podniesione powódka nie mogłaby realnie oczekiwać na uzyskanie tych odsetek za okres dłuższy niż 3 lata, a zarazem strona pozwana nie doprowadziłaby do ujemnego skutku w postaci wyżej opisanego przedawnienia wierzytelności gdyby podjęła jakąkolwiek czynność jeszcze w dniu 4 lutego 2009 roku. Łącznie szkoda powódki opiewa na kwotę 56.250,63 złotych. Sąd uznał, iż w pozostałym zakresie powódka nie wykazała i nie udowodniła poniesienia szkody.

Powódka wystąpiła także z twierdzeniem, iż na skutek wyżej opisanego zachowania strony pozwanej poniosła stratę w postaci kosztów sądowych zasądzonych w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności od Agencji na rzecz K. i Z. małżonków R. w wysokości 4.458 zł, które powódka była zobowiązana ponieść w związku z przegranym procesem sądowym.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności prawnej w związku z poniesieniem przez powódkę wyżej wymienionego wydatku. Zdaniem Sądu powódka jako wierzyciel kredytobiorcy – niezależnie od treści zobowiązania umownego pozwanej wobec powódki, z którego powódka wywodzi roszczenie – samodzielnie powinna zdawać sobie sprawę z tego, kiedy jej wierzytelność wobec kredytobiorcy stała się wymagalna, a w konsekwencji kiedy upływa termin przedawnienia, powinna się także liczyć z tym, iż dłużnik może skorzystać z swojego uprawnienia w postaci podniesienia zarzutu przedawnienia. Dodatkowo powódka w uzasadnieniu wniosku o wydanie tytułu wykonawczego w zamian za utracony w sprawie o sygn. akt XXV Co 9/14 przyznała, iż już w dniu 10 lutego 2012 r. uzyskała od strony pozwanej dokumenty dotyczące stanu egzekucji wobec kredytobiorców (k. 7 v., k. 45 akt XXV Co 9/14). Ponadto nie było żadnych przeszkód do tego, aby powódka jako wierzyciel zapoznała się z aktami postępowania egzekucyjnego KM 98/98, które nota bene stanowiły one przedmiot dowodu w sprawie o sygn. akt XXV Co 9/14 wszczętej przez powódkę. Lektura dokumentów zgromadzonych w tych aktach prowadziła do jednoznacznego wniosku, iż bieg 10 letniego terminu przedawnienia roszczenia powódki wobec

kredytobiorcy rozpoczął się w dniu 4 lutego 2002 r., czyli z dniem umorzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika. W tym stanie rzeczy powódka podejmując od 2014 r. czynności procesowe zmierzające do odzyskania pozostałej części wierzytelności od kredytobiorców powinna była liczyć się z tym, iż mogą one z bardzo dużym prawdopodobieństwem zakończyć się niepowodzeniem, w tym koniecznością poniesienia kosztów przegranego procesu. Już podejmując decyzję o wystąpieniu w dniu 15 stycznia 2014 r. z wnioskiem o ponowne wydanie tytułu wykonawczego zamiast utraconego, któremu została następnie w dniu 26 marca 2015 r. nadana klauzula wykonalności, a następnie z wnioskiem egzekucyjnym powódka świadomie podjęła ryzyko w tym zakresie, ponieważ jej roszczenie wobec kredytobiorcy przedawniło się w dniu 4 lutego 2012 r., czyli po upływie 10 lat od dnia umorzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika. Z tego względu powódka powinna mieć świadomość wysokiego prawdopodobieństwa podniesienia przez małżonków K. i Z. R. (1) zarzutu przedawnienia. Tylko dodatkowo Sąd podniósł, iż już we wrześniu 2014 r. dłużnicy (kredytobiorcy) – w toku postępowania w przedmiocie wydania tytułu wykonawczego w zamian za utracony - poinformowali powódkę, iż w przypadku w wszczęcia przez nią na podstawie takiego tytułu postępowania egzekucyjnego podejmą obronę przed potencjalnymi działaniami powódki w oparciu o zarzut przedawnienia roszczenia powódki (k. 69 – 70 akt sprawy XXV Co 9/14 - pismo dłużników)

Podstawą rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek ustawowych od żądanego odszkodowania od dnia 6 października 2015 r. był przepis art. 481 § 1 kc, zgodnie, z którym wierzyciel może domagać się odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż stan wymagalności roszczenia o odszkodowanie z mocy art. 455 kc powstaje dopiero z chwilą wezwania dłużnika do zapłaty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008, sygn. akt VCSK 515/07, Lex nr 395257) . W przedmiotowej sprawie pozwany odebrał wezwanie do zapłaty oznaczonej kwoty w wyznaczonym terminie 14 dni w dniu 21 września 2015 r., a zatem roszczenie powódki stało się wymagalne począwszy od dnia 6 października 2015 roku.

Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu, w tym o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Rozstrzygnięcie to zgodne jest z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Zasądzenie z tego tytułu kwoty 5.610,15 zł od powódki na rzecz pozwanego stanowi następstwo reguły, iż częściowe przegranie sprawy stwarza obowiązek częściowego zwrotu kosztów procesu, a jej wysokość wynika z wygrania sprawy przez powódkę w 20,79 % (zasądzona kwota 56.250,63 zł przy całej wartości przedmiotu sporu na poziomie 270.531,71 zł), a przez pozwanego w 79,21 %, przy łącznych kosztach procesu poniesionych przez strony w kwocie 42.361zł (po stronie powódki: 13.527 zł – opłata sądowa od pozwu, 14.400 zł – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego, a po stronie pozwanego 14.417 zł – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego - 14.400 zł, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego). Pozwana powinna ponieść koszty procesu w kwocie 8.806,85 zł (42.361 zł x 20,79 %), a dotychczas poniosła już te koszty na kwotę 14.417 złotych. W konsekwencji do zapłaty pozostała na rzecz pozwanej od powódki kwota 5.610,15 zł (14.417 zł – 8.806,85 zł).

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka zaskarżając go w części tj. w zakresie pkt 2 i 3 i zarzucając mu naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie i ich dowolną ocenę, dokonaną wybiórczo i fragmentarycznie, wbrew zasadom logiki poprzez faktyczne pominięcie, iż:

a) wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25.02.1998 r. w sprawie I ACa 779/97 (względem K. R.) oraz wyrok Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 15.05.1997 r. w sprawie IV C 476/96 (względem Z. R. (1)) obejmuje odsetki ustawowe od kwoty 64.116,46 zł od dnia 15.01.1995 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 8.795,24 zł od dnia 11.12.1995 r. do dnia zapłaty i w konsekwencji do tych odsetek zastosowanie znajduje 10 letni termin przedawnienia;

b) pominięcie, iż wnioskiem o wszczęcie egzekucji z dnia 20.04.1998 r. zainicjowano postępowanie egzekucyjne obejmujące całość należności Agencji objętych wyrokami z dnia 25.02.1998 r. w sprawie I ACa 779/97 oraz w sprawie

IV C 476/96 z dnia 15.05.1997 r. które pod sygnaturą KM 98/98 toczyło się do dnia 04.02.2002 r., co wstrzymywało bieg terminu przedawnienia zarówno należności głównej wraz z odsetkami do dnia 25.02.1998 r. (objętych tytułem wykonawczym) jak i dalszych odsetek od dnia 26.02.1998 r. do dnia 04.02.1998 r.;

2. art. 230 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, mimo, iż ani w sprzeciwie od nakazu zapłaty, ani na rozprawie dnia 29.06.2016 r. pozwany nie wypowiedział się co do wskazywanej w pozwie i piśmie powoda z dnia 22.04.2016 r. wysokości szkody i w związku z przyjęciem przez Sąd odpowiedzialności pozwanego co do zasady, kwestia jej wysokości winna być uznana przez Sąd za przyznaną przez pozwanego zwłaszcza mając na względzie fakt, iż obliczona została w oparciu o wyliczenia pozwanego, który prowadził obsługę finansowo-księgową wierzycelności Agencji;

3. art.361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art.471 k.c. w zw. z art.125 k.c. w zw. z art.123 § 1 pkt 1 i 2 k.c. poprzez :

a) przyjęcie, iż gdyby pozwana w prawidłowy sposób wykonywała obowiązki umowne to mogłaby odzyskać na rzecz powódki jedynie należność główną przysługującą Agencji wobec K. i Z. R. (1) w wysokości 40.468,08 zł oraz zsumowane odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie tej należności głównej liczone jedynie za okres 3 lat a nie za ponad 20 letni okres objęty żądaniem pozwu, czyli od dnia 15.01.1995 r. do dnia 14.09.2015 r. oraz przyjęcie za okoliczność graniczącą z pewnością, że nawet gdyby pozwana prawidłowo prowadziła czynności egzekucyjne na rzecz powódki to kredytobiorcy K. i Z. R. (1) podnieśliby zarzut przedawnienia roszczenia w tym zakresie pomimo tego, że Bank miał obowiązek podejmowania wszelkich czynności zmierzających do wyegzekwowania roszczenia Agencji, a więc także m.in. do ponownego wytaczania egzekucji, uzyskiwania od dłużników oświadczeń o uznaniu długu celem przerwania biegu przedawnienia, a więc czynności określonych w art.123 § 1 pkt 1 i 2 k.c. i w przypadku podejmowania czynności przez Bank mających na celu odzyskanie wierzycelności Agencji i przerywania biegu przedawnienia przez Bank (do czego ten był zobowiązany) do przedawnienia by nie doszło i zarzut ten nie mógłby być skutecznie poniesiony przez kredytobiorców.

b) przyjęcie, iż zgodnie z art.125 k.c. roszczenia, co do wierzycelności stwierdzonych wyrokiem przedawniają się co do zasady z upływem 10 lat, ale w przypadku roszczeń o wierzycelności których przedmiotem są świadczenia okresowe ten termin przedawnienia wynosi 3 lata i pominięcie, iż część odsetek zasądzonych wyrokami Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 15.05.1997 r. IV C 476/96 oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25.02.1998 r. w sprawie I ACa 779/97 ulegało przedawnieniu w terminie 10 letnim zgodnie z art.125 k.c.

c) przyjęcie jako zasadne roszczenie powoda w zakresie zsumowanych odsetek za okres ostatnich 3 lat przed upływem ostatecznego terminu przedawnienia tj. za okres od dnia 04.02.2009 r. do 04.02.2012 r. i przyjęcie, iż podjęcie jakiegokolwiek czynności przez pozwanego dnia 04.02.1999 r. doprowadziłoby jedynie do przerwania biegu przedawnienia jedynie w zakresie należności głównej i odsetek za ostatnie 3 lata, gdy jak wskazano wyżej tytuł wykonawczy uzyskany przez pozwany Bank obejmował odsetki które przedawniały się w terminie 10 letnim określonym w art. 125 k.c. i tym samym również te odsetki nie uległyby przedawnieniu,

d) uznanie, iż brak jest podstaw do przypisania pozwanej odpowiedzialności prawnej w związku z poniesionym przez powódkę wydatku w postaci uiszczenia kosztów sądowych w sprawie II C 854/15 w wysokości 4.458 zł, gdy z okoliczności sprawy wynika, iż kredytobiorcy K. i Z. R. (1) mogli uchylić się od obowiązku zapłaty przedawnionego roszczenia objętego tytułem wykonawczym jedynie w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego obejmującego zarzut przedawnienia, zaś dopiero w momencie uprawomocnienia się wyroku Sądu pozbawiającego wykonalności uzyskany przez Bank na rzecz Agencji tytuł wykonawczy powstała w majątku Agencji szkoda oraz pominięcie oczywistej kwestii, iż gdyby pozwany Bank nie dopuścił do przedawnienia wierzycelności Agencji objętej tytułem wykonawczym to Agencja nigdy nie miałaby obowiązku uiszczenia kosztów postępowania przeciwegzekucyjnego.

4. art. 6 k.c. poprzez błędne uznanie przez Sąd I instancji, iż powodowa Agencja nie wykazała poniesienia szkody i jej wysokości w części, w jakiej Sąd oddalił powództwo mimo uznania za wiarygodne wyliczeń zadłużenia pochodzących od banku oraz przyjęciu odpowiedzialności pozwanego Banku co od zasady.

5. art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art.353¹ k.c. poprzez ich niezastosowanie i faktyczne pominięcie, iż zgodnie z § 6 umowy z dnia 21.09.1998 r. Bank był obowiązany do podejmowania wszystkich możliwych działań zmierzających do odzyskania wierzytelności Agencji w tym przerywania swoimi czynnościami biegu terminu przedawnienia, i przyjęcie w konsekwencji, iż nawet przy zachowaniu należytej staranności (co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca) Agencja odzyskałaby jedynie należność główną i odsetki za 3 lata.

6. art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie i nie uwzględnienie przez Sąd I instancji, że pozwany Bank przy wykonaniu umowy (umów) zobowiązany był do zachowania podwyższonego poziomu staranności wynikającej z zawodowego charakteru prowadzonej działalności, w tym w zakresie dopełnienia wszystkich warunków wynikających z ww. umów (umowy), a w szczególności w zakresie § 6 umowy z dnia 21.09.1998 r., a więc także po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego zakończonych dnia 04.02.2002 r. do podejmowania dalszych działań zmierzających do odzyskania wierzytelności Agencji.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżąca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego Banku (...) SA z siedzibą we W. na rzecz Agencji (...) z siedzibą w W. także kwoty 214.280,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06.10.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetkami umownymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje ;

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja okazała się częściowo zasadna, tj. w zakresie kwoty roszczenia odsetkowego, objętego wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 15 maja 1997 r., wydanym w sprawie IV C 476/96 za okres od jego zasądzenia do daty uprawomocnienia się wyroku zaocznego w stosunku do Z. R. (1), tj. do dnia 18 grudnia 1997r/ akta IV C 476/96/ oraz kwoty kosztów w wysokości 4458zł. Nietrafne są natomiast zarzuty apelacji, mające prowadzić do zasądzenia całej „brakującej” kwoty odszkodowania, na którą opiewa apelacja. Nietrafny jest w szczególności zarzut naruszenia art. 230 k.p.c., poprzez nieprzyjęcie, iż pozwana przyznała wysokość szkody, skoro konsekwentnie, począwszy od stanowiska zajętego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wносиła o oddalenie powództwa, zaś jedynie z ostrożności procesowej, podnosiła zarzut przedawnienia części należności.

Podzielając pogląd, iż pozwany winien dolożyć podwyższonej staranności /w rozumieniu art. 355 § 2k.c./ w zakresie wykonywania zobowiązania względem powódki, nie sposób podzielić zapatrywania strony powodowej, iż w zakresie wyliczonej szkody /co do której odpowiedzialność z art. 471k.c. została już w niniejszym postępowaniu prawomocnie przesądzona/ wchodzi odsetki za cały wskazywany przez powódkę okres. Należy bowiem zauważyć, iż szkoda winna być oraz została określona na konkretną datę. Ustalenie tej daty determinuje wysokość odsetek, które oprócz wysokości należności głównej, tworzą wielkość stanowiącą wysokość szkody. Szkoda powyższa została wyliczona na datę 4.02.2012r. /10 lat od daty postanowienia komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Otwocku z dnia 4.02.2002r. o umorzeniu egzekucji/, kiedy doszło do przedawnienia niewyegzekwowanej części roszczenia, zasądzonych wskazanym wyrokiem, czego skarżący nie kwestionował. W tej dacie istotnie można rozważyć, jako element szkody odsetki od należności w zakresie pozostałego do spłaty kapitału 40.468,08 zł za okres trzy lata wstecz, gdyż, co do wcześniejszego okresu, jak zasadnie wskazał sąd, zobowiązani z całą pewnością podnieśliby zarzut przedawnienia tej części żądania. Ponadto wcześniej, tj. przed dniem 4.02.2012r., egzekucja była jeszcze teoretycznie możliwa, brak jest, zatem podstaw do przyjęcia, iż zaktualizowała się szkoda.

Jednakże trafne okazały się zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 125 k.c. w zw. art. 471 k.c., co skutkowało przyjęciem, iż Sąd Okręgowy pominął jeszcze dwa elementy składające się na szkodę, tj. odsetki zasądzone wyrokiem,

wymagalne w toku postępowania oraz koszty procesu, poniesione przez powódkę w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Odnosnie tego pierwszego problemu należało bowiem zauważyć, iż „w art. 125 § 1 k.c. wyraźnie zróżnicowano terminy przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe i innych roszczeń. Roszczenie o odsetki za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) należą do kategorii świadczeń okresowych i - jeżeli zostały stwierdzone tytułem wykonawczym - powinny przedawniać się z upływem trzech lat (art. 125 § 1 zdanie drugie k.c.). Chodzi tu jednak tylko o odsetki "należne w przyszłości", a więc takie, które stają się wymagalne m.in. po uprawomocnieniu się wyroku sądowego, stwierdzającego obowiązek zapłaty tych odsetek”/tak Sąd najwyższy w wyroku z dnia 12.05.2016r, IV CSK 528/15, LEX nr 2049807/.Oznacza to, iż suma ustawowych odsetek, liczonych zgodnie z brzmieniem rozważanego wyroku Sądu Wojewódzkiego: od kwoty 64 116,46 zł za okres od 15.01.1995r. do dnia uprawomocnienia się wyroku zaocznego oraz od kwoty 8 785,24 zł za okres od dnia 11.12.1995r. do dnia uprawomocnienia się wyroku zaocznego, stanowi odsetki wymagalne w toku procesu, nie są to zatem odsetki „ na przyszłość”, podlegające trzyletniemu przedawnieniu, lecz dziesięcioletniemu. W konsekwencji na datę szkody odsetki te nie były przedawnione i winny być do niej doliczone, jako jej element. Należało przy tym je liczyć wbrew postulatom apelanta nie do dnia 25.02.1998r. /kiedy zapadł jedynie „dodatkowo” wyrok co do pozwanej, statuujący jej odpowiedzialność rzeczową/, lecz do dnia uprawomocnienia się wyroku w stosunku do pierwszego dłużnika, Z. R., który to miał charakter zaoczny. Sprzeciw / w okresie wówczas 7- dniowym/ nie został złożony, a zatem wyrok uprawomocnił się z dniem 18.12.1997r./ doręczenie odpisu wyroku zaocznego z dniem 10.12.1997r.-k 154 akt dołączonych IV C 476/96/ .

W konsekwencji omówione wyżej kwoty odsetek ustawowych wynoszą za wskazane okresy odpowiednio: 84.271,86zł i 257,81zł, razem - 91 529,67zł.

Nietrafnie również Sąd I instancji przyjął, iż koszty sądowe, poniesione w sprawie II C 854/15 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, nie stanowią szkody. Gdyby nie doszło do przedawnienia roszczenia na skutek nieprawidłowego działania pozwanego, nie powstałaby konieczność ponoszenia tychże kosztów. Pozostają one zatem w normalnym związku przyczynowym z powyższym zawinionym zaniechaniem pozwanego w rozumieniu art. 361par k.c. Brak jest podstaw jednocześnie do zarzucania powodowi, iż występował „późno” o tytuł wykonawczy, skoro był obowiązany podjąć wszelkie czynności, celem maksymalnej ochrony swoich interesów finansowych.

Powyższe implikowało na podstawie art. 386§1k.p.c.zmianę zaskarżonego w pkt. 2 poprzez zasądzenie sumy wyżej wskazanych należności w wysokości 95 987,67zł oraz w pkt.3, co do kosztów procesu zgodnie z zasadą zawartą w art. 100k.p.c.. Powód wygrał sprawę w 56%/ uwzględniona sumaryczna kwota 152 238,30zł dzielona przez 270 530,71zł/, należał mu się zatem zwrot poniesionych kosztów w wysokości 15 639,12 zł/ 27 927x0,56/. Pozwany wygrał sprawę w 44%, należał mu się zatem zwrot poniesionych kosztów w wysokości 6 336 zł /14 400zł x0,44/. Różnica powyższych kwot/15639- 6336/ daje zasądzoną na rzecz powoda należność w wysokości 9 303zł. W pozostałej części apelacja jako niezasadna na podstawie art. 385k.p.c. podlegała oddaleniu. Stosownie do wyniku postępowania apelacyjnego na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. art. 100 k.p.c. zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3742 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Powód wygrał postępowanie apelacyjne w 45% /95 987,67 dzielona przez 214 280,08zł/, pozwany zatem w 55%. Uwzględniając zatem poniesioną opłatę od apelacji i koszty zastępstwa procesowego powoda / według obowiązujących stawek/, po przemnożeniu przez 0,45, co daje 9681,75 zł i kompensacji z kosztami zastępstwa procesowego pozwanego/ według obowiązujących stawek/, przemnożonymi przez 0,55%, co daje 5940 zł, otrzymuje się jako różnicę / po zaokrągleniu do pełnych złotych/ zasądzoną sumę. W związku z powyższym orzeczono jak na wstępie.